

kan have faaet for lidt, er en Ubehagelighed, som man ikke skal udsætte Publicum for, da det er en Sag, der, saavidt jeg kan skjønne, ikke er af nogen finantsiel Betydning; jeg vil derfor haabe, at den høitærede Finantsminister ikke vil modsætte sig Forslaget. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at, dersom Udvalgets Ændringsforslag til § 14 vedtages, saaledes at de Frimærker ikke erstattes, som maatte være paaklæbde for meget, saa vil der deri indeholdes en Godtgjørelse for, hvad der muligvis kan gaae tabt i Efterkrav ved at lede dette Stykke af § 13 udgaae. — Jeg skal ikke i nærværende Dieblit gaae ind paa de til § 14 foreliggende Forslag. Efter den ærede Ordførers Udtalelse anseer jeg det for tvivlsomt, om de fastholdes af Udvalget; skulde det være Tilfældet, vil jeg forbeholde mig at oplyse Postvæsenets finansielle Status og at henstille til ærede Medlemmer, om der er Grund til at vedtage de foreliggende Forslag. — Da jeg maaskee ikke faaer Ordet mere i denne Sag, skal jeg henstille til Udvalget for det Tilfælde, at dets Ændringsforslag til § 17 vedtages, at dette Ændringsforslag i høj Grad trænger til en Sprogrenselse.

Formanden: Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at § 17 ikke er under Forhandling.

Fischer: Da beder jeg om Forladelse.

Lobiesen: Forinden jeg gaaer over til nærmere at begrunde det Forslag, som jeg har stillet, skal jeg tillade mig med et Par Ord at oplyse, hvad min egentlige Hensigt har været med det. Jeg beder i saa Henseende om Tilladelse til først og fremmest at maatte fremhæve, at det ingenlunde, ved at fremsætte dette Forslag, har været min Tanke overhovedet at tilraade, at man skulde blive staaende ved den nu bestaaende Portofrihed for en ubestemt Tid; men jeg har, som jeg alt har udtalt under første Behandling, fundet, at man mangler faste Regler for, hvorledes man vilde føre Ophævelsen af Portofrihed ud i Livet, og derfor har jeg anseet det for nødvendigt, at man paa Sagens nuvæ-

rende Stadium stoppede denne Bestemmelse om aldeles at ophæve Portofriheden. Jeg har ikke kunnet gjøre det anderledes end ved at foreslaae en Bestemmelse indsat om, at de hidtilværende Regler om Portofrihed indtil videre skulle vedblive, da et Forslag om reent at udstemme Paragraphen vilde have tilfølge, at Portofriheden dermed vilde være bortfalden. Jeg har altsaa ikke kunnet give mit Distte om, at man skulde afvente det Dieblit, da man noget nøiere kjennte Reglerne om, hvorledes Portofrihedens Ophævelse skulde gennemføres, nogen anden Form eller noget andet Udtryk end det, som indeholdes i det Ændringsforslag, som her foreligger. Allerede under første Behandling tillod jeg mig som sagt at nævne, at jeg fandt, at der kun var givet faa og smaa Midler til Løsningen af de praktiske Vanskeligheder, som Portofrihedens Ophør vilde føre med sig, og jeg kunde næsten indfrænke mig til at henvise til den ærede Finantsministers Foredrag under første Behandling angaaende dette Punkt og til Udvalgets Betænkning i saa Henseende, for at paavise tilstræffelige Grunde til at stoppe Udførelsen af denne Bestemmelse, indtil man virkelig havde lært de Regler eller Principer at kende, hvorefter man vil gaae frem, saasnart Portofrihedens Ophør skal træde i Kraft. Jeg troer at kunne henvise til det ærede Udvalgs Betænkning, i hvilken der er fremført adskillige Punkter, der synes at trænge til Klaring, førend man kan tage en Bestemmelse som den, hvormed § 15 begynder. Der er navnlig af Udvalget fremhævet tre bestemte Poster, som maatte finde deres Afgjørelse, førend Udvalget finder, at man kan indlade sig paa en saadan Bestemmelse. Naar man i Betænkningen læser Udvalgets Udtalelse med Hensyn til § 15, havde man maaskee nogen Grund til at vente, at Udvalget havde stillet et Forslag om, at man i alt Fald i nogle visse Aar eller indtil videre vilde vente med at sætte den Bestemmelse i Kraft, som indeholdes i Paragraphen. Udvalget siger saaledes for det Første, at „det turde være ikke mindre vanskelligt end utilraadeligt at fastsætte Godtgjørelsen, forinden det er udfundet, hvilken